

Klagenemnda for miljøinformasjon



Klage på behandling av krav om miljøinformasjon til behandling for

Miljøinformasjonsnemnda.

Nemndsvedtak i sak 2006/06.

Klager: Norges Naturvernforbund og WWF Norge

Innklaget: Ulvig Kiær AS

Saksbehandlingen - etablering av settesekretariat

Innklagede fremmet inhabilitetsinnsigelse mot advokatfirmaet Haavind Vislie AS som er nemndas faste sekretariat. Som settesekretariat ble oppnevnt advokat Viggo Bondi. Av praktiske grunner har advokat Viggo Bondi benyttet det faste sekretariatet til utsending av saksdokumentasjon og innkalling til møter i nemnda. Disse funksjonene er ikke å anses som "tilrettelegging" av saken iht. forvaltningsloven § 6 første ledd.

Klagen ble også behandlet av klagenemnda i møte 14. juni 2006. I dette møtet ble det truffet vedtak om at nemndas medlem Svein M. Søgner var å anse som inhabil.

Realitetsbehandlingen av saken ble derfor utsatt til 29. august 2006.

Under behandlingen i møtet deltok Jon K. Christiansen og Jon Arne Kongtorp som innkalte skogkyndige med kunnskap om Levende Skog-standarden og skogbrukslovgivningen. Deres oppgave var å svare på spørsmål om faktiske forhold i saken som nemndsmedlemmene måtte ha. Christiansen er medlem i Norges Naturvernforbund og Kongtorp er medlem i Norsk Skogeierforening, men ble ikke ansett som inhabile i forhold til nevnte funksjon. De skogkyndige deltok ikke i diskusjonene knyttet til nemndas vurderinger og konklusjoner i forhold til spørsmålet om rett til miljøinformasjon.

Saken gjelder

Ulvig Kiær AS forvalter nær 1,4 millioner dekar skog, utmark og vassdrag i Nord-Trøndelag fordelt på 10 kommuner. Ulvig Kiær AS kjøpte eiendommen fra tidligere eier, Norske Skogindustrier ASA, i 2005. Norges naturvernforbund og WWF Norge har klaget Ulvig Kiær AS inn for klagenemnda, ettersom de mener at innklagede har unnlatt å gi miljøinformasjon om forhold knyttet til driften av innklagedes skogeiendom.

Bakgrunn

Saken har sin bakgrunn i at den ene klageren, WWF Norge, registrerte mediefokus omkring hogster på eiendommen høsten 2005 og tok derfor kontakt med innklagede i e-post 28. november 2005. Medieomtalen var bl.a. knyttet til angivelig ulovlig hogst, samt påstand om at en tiurleik skal ha blitt ødelagt. Klagesaken gjelder ikke disse forhold. Det kan likevel nevnes at det i saken er dokumentert at selve avvirkingen ligger innenfor gitt tillatelse til, jf. brev fra Namsskogan kommune til innklagede 27. januar 2006. Innklagede bestrider for øvrig at det skal ha skjedd ødeleggelse av en tiurleik. Naturvernforbundet i Nord-Trøndelag sendte for sin del brev til innklagede 12. desember 2005 der de ba om innsyn i dokumenter knyttet til hogst på innklagedes eiendom. I brevet vises til e-post korrespondanse mellom partene og som er vedlagt saken.

Innklagede er medlem av skogbruksorganisasjonen NORSKOG og valgte å oversende kravet om innsyn dit. Innklagede ønsket å få en vurdering av om man var forpliktet til å oppgi de opplysninger det ble spurt om iht. miljøinformasjonsloven. Innklagede svarer WWF Norge og Naturvernforbundet i Nord-Trøndelag i felles brev 20. januar 2006 med den begrunnelse at spørsmålene ”...er av samme karakter og i stor grad overlapper hverandre.”. I brevet bygger på de vurderinger som ble gitt av NORSKOG.

Saken overtas fra Naturvernforbundet i Nord-Trøndelag til Naturvernforbundet sentralt og sammen med WWF Norge klager de saken inn for Klagenemnda for Miljøinformasjon i felles brev 15. mars 2006.

Innklagede innga kommentarer til klagen i brev 2. mai 2006 gjennom advokatfirmaet Kluge v/ advokat Espen Nyland. Settesekretariatet anmoder 18. mai 2006 om at innklagede konkretiserer to av anførslene som er gitt i brevet 2. mai 2006 med svarfrist 24. mai 2006. Det blir gitt utsettelse av denne fristen til 1. juni 2006 og innklagede inngir sine kommentarer i brev av 31. mai 2006.

Klagers anførsler

Klagen (opplisting på s.1 i klagen 15. mars 2006) knytter seg til følgende opplysninger som klager mener innklagede ikke har gitt tilfredsstillende svar på:

Spørsmål nr. 1:

Det kreves at innklagede gir oversikt over alle registrerte, verdifulle naturmiljøer og restaureringsbiotoper på sin eiendom i Namdalen (inkludert naturtyper, hensynsområder, MiS-biotoper og nøkkelbiotoper), med nødvendig informasjon om miljøene (lokalisering og avgrensning er vist på relevant kart, naturkvalitetene er beskrevet, skjøtsel og hensyn omtalt m.v).

Spørsmål nr. 2:

Det kreves at innklagede oversender landskapsøkologisk plan for angjeldende eiendom. Hvis det ikke foreligger slik plan, kreves en skriftlig begrunnelse for hvorfor en slik plan ikke er utarbeidet, med tidsplan for når den vil foreligge.

Spørsmål nr. 3:

Det kreves innsyn i hogstplaner for angjeldende eiendom og vurderinger av hvordan miljø- og friluftsverdier ivaretas innenfor de rammer sertifiseringsreglene setter.

Spørsmål nr. 4:

Det kreves at det gis en redegjørelse for hvilke konsekvenser planlagt og utført skogsdrift har for artsforekomster unntatt offentlighet.

Spørsmål nr. 5:

Hvis det er foretatt hogst i eller inntil verdifulle naturmiljøer, kreves det en skriftlig og samtidig kartfestet beskrivelse av omfang og konsekvenser for miljøet.

Innklagedes anførsler

Innklagede anfører at de spørsmål som er fremsatt i klagen i stor utstrekning dreier seg om andre forhold enn de spørsmålene som opprinnelig ble rettet til innklagede. I den utstrekning man har å gjøre med nye spørsmål, er dette forhold som dermed ikke er gjenstand for klage.

Etter innklagedes oppfatning dreier flere av spørsmålene seg også om opplysninger som faller på siden av opplysningsplikten slik at krav om miljøinformasjon uansett ikke kan føre frem. Sammenfallende mener innklagede (jf. pkt. 10 Konklusjon i tilsvarsbrevet 2. mai 2006) at innklagede ”mener å ha utlevert informasjon i samsvar med hva man er forpliktet til iht. miljøinformasjonsloven”.

Nemndas vurdering

1. Generelle kommentarer knyttet til klagen

Klagenemnda bemerker at klagen 15. mars 2006 har en form som vanskeliggjør klagenemndas behandling ved at det ikke er klart angitt med referanse til innklagedes tilbakemeldinger, hvilke opplysninger man mener innklagede ikke har gitt. Dette gjør det vanskelig for klagenemnda å fastslå hvilke opplysninger som er gjenstand for klagerett. I klagen er det også medtatt en del opplysninger som ikke kan sees relevante for selve klagen.

2. Lovanvendelse – generelt om plikten til å ha kunnskap om miljøinformasjon og retten til miljøinformasjon

Det er på det rene at spørsmålene i saken omhandler miljøinformasjon, jf. definisjonen om hva som forstås med miljøinformasjon i lovens § 2. Klagen blir derfor å vurderes iht. miljøinformasjonslovens regler.

Når det gjelder skogsbruksnæringen er denne nærmere regulert i egen lovgivning gjennom skogbruksloven. Nemnda har merket seg at NORSKOG i sitt notat 6. januar 2006 legger til grunn at ”miljøopplysninger” vanskelig kan omfatte annet enn det som kreves etter skogbruksloven med tilhørende forskrifter. ”Miljøopplysninger” er begrepsmessig et annet uttrykk enn ”miljøinformasjon” som er det uttrykket som benyttes i miljøinformasjonsloven. Ut fra sammenhengen synes det imidlertid å være klart at NORSKOG innholdsmessig viser til samme uttrykket. Klagenemnda vil her for sin del påpeke at spørsmålet om rett til miljøinformasjon generelt (se dog om skogbruksplaner nedenfor) skal vurderes iht. miljøinformasjonslovens regler og ikke etter skogbruksloven.

Skogbruksloven § 4 første ledd om plikt til å ha oversikt over miljøverdiene i skogen lyder som følger:

Skogeigaren skal sjå til at alle tiltak i skogen blir gjennomførte i samsvar med lov og forskrift. Skogeigaren skal ha oversikt over miljøverdiane i eigen skog og ta omsyn til dei ved gjennomføring av alle tiltak i skogen. Slike omsyn kan føre til at nokre tiltak i skogen ikkje kan gjennomførast. Innafor desse rammene står skogeigaren fritt til å forvalte skogen ut frå eigne mål.

Skogeierens plikt til å ha kunnskap om miljøforhold i egen virksomhet etter skogbruksloven § 4 synes imidlertid i det alt vesentlige å være sammenfallende med den generelle plikten virksomheter har til å ha slik kunnskap iht. miljøinformasjonsloven § 9, jf. § 2 (se dog neste avsnitt nedenfor om skogbruksplan). Slik saken står for klagenemnda har dette spørsmålet uansett ikke betydning for klagenemndas vurderinger.

Når det gjelder skogregistrering og skogsbruksplan er det gitt særskilte regler om miljøinformasjon i skogbruksloven § 5 som lyder som følger:

Skogbruksplanlegginga omfattar skogregistreringar som gir oversikt over skog- og miljøressursane på eigdommen og ein plan for forvaltninga av desse.

Skogregistreringar kan gjennomførast i eit område jamvel om ikkje alle skogeigarane har tinga skogbruksplan. Alle skogeigarar skal ha melding om at registreringa blir gjort. Oversikter over miljøverdiane som kjem fram gjennom skogbruksplanlegginga skal vere offentleg tilgjengelege, jf. lov 9. mai 2003 nr. 31 om rett til miljøinformasjon og deltakelse i offentlige beslutningsprosesser av betydning for miljøet.

Kommunen kan gi skogeigaren pålegg om gjennomføring av skogregistreringar og utarbeiding av ressursoversikt eller skogbruksplan. Departementet kan gi forskrift om skogregistrering og skogbruksplanlegging med mellom anna krav til innhaldet i planen og reglar om korleis data som blir samla inn skal forvaltast.

Som det fremgår av § 5 annet ledd 3. pkt. skal oversikt over miljøverdiene som kommer frem gjennom skogbruksplanleggingen være offentlige.

Et sentralt spørsmål, som gjelder samtlige av de forhold som er gjenstand for klagen, knytter seg til hvilken plikt skogbruksnæringen har til å ha kunnskap om egen virksomhet iht. miljøinformasjonsloven § 9 - altså i forhold til andre spørsmål enn det som er regulert i skogbruksloven § 5. Dette vil igjen være avgjørende for omfanget av retten til miljøinformasjon iht. § 16 første ledd. Lovgiver har vært innforstått med at virksomheter som direkte tar sikte på utnytting av biologiske naturressurser medfører særskilte utfordringer i forhold til loven. Dette skyldes at man har å gjøre med virksomheter som nødvendigvis medfører inngrep i naturen samtidig som man har å gjøre med lovlig næringsvirksomhet. Det vil derfor kunne oppstå konflikter mellom samfunnets ønske om miljøinformasjon og bedriftens behov og interesser knyttet til utøving av næringsvirksomheten. Klagenemnda viser her til Ot.prp.nr. 116 (2001-2002) der det i spesialmerknadene til § 9 på s. 156 heter:

Virkninger på naturressurser og biologisk mangfold kan i prinsippet forårsakes av enhver virksomhet, i ulik grad. I forhold til kriteriet "ikke ubetydelig miljøpåvirkning" er der særlig viktig å ha kunnskap om hvorvidt virksomheten kan berøre truede eller sårbare arter, leveområder for truede arter, andre områder av særlig verdi for det biologiske mangfold, eller vernede områder. Andre viktige forhold er driftens omfang og driftsmåter og deres påvirkning på naturgrunnet.

Særskilte spørsmål i denne forbindelse knytter seg til virksomhet som direkte er knyttet til utnytting av biologiske naturressurser, slik som fiske, skogbruk og landbruksvirksomhet. For skogbruk vil det i forhold til kunnskapsplikten i § 9 være relevant å ta utgangspunkt i de forhold som er beskrevet i Levende Skogs standarder for et bærekraftig norsk skogbruk.

Gjennom henvisningen til Levende Skog-standarden i forarbeidene har lovgiver i forhold til skogbruk valgt å knytte kunnskapsplikten opp til skogbruksnæringens egen bransjestandard. Levende Skog gir retningslinjer og konkret anvisning for hvordan hver enkelt skogeier skal drive skogen. Ved å følge Levende Skogs standarder ivaretas etterlevelse av gjeldende lover og forskrifter som regulerer skogbruk. Standardene ble utarbeidet av en arbeidsgruppe i perioden 1995-1998 med representanter fra Norges Skogeierforbund, Norsk Skogbruksforening (NORSKOG), Statskog SF, Treforedlingsindustriens Landsforening, Fellesforbundet, Forbrukerrådet, Friluftsrådernes Landsforbund, Norges Naturvernforbund,

WWF Verdens Naturfond, Miljøverndepartementet og Landsbruksdepartementet. Klagenemnda konstaterer at klagerne har vært representert i arbeidsgruppen som utarbeidet Levende Skog-standardene og at arbeidsgruppen avga en enstemmig sluttrapport gjennom Levende Skogs Rapport 11. Levende Skogs Rapport 11 inneholder gjeldende Levende Skogs standarder.

Når det gjelder henvisningen til Levende Skog i forarbeidene sies det at *”det vil være relevant å ta utgangspunkt i disse”*. Uttrykket *”ta utgangspunkt i”* kan trekke i retningen av at man ved vurderingen av omfanget av kunnskapsplikten for skogbruket ikke utelukkende skal legge til grunn Levende Skog-standardene. Grunnet det forhold at alle sentrale interessegrupper har vært representert i arbeidsgruppen – hvilket også lovgiver åpenbart har vært kjent med – bør imidlertid kunnskap om Levende Skog-standardene normalt være tilstrekkelig for skogbruket til å oppfylle miljøinformasjonslovens krav om plikt til kunnskap om miljøinformasjon. Klagenemnda vil her også vise til at det i forarbeidene heller ikke er noen holdepunkter knyttet når oppfyllelse av Levende Skog-standardene i tilfelle ikke bør være tilstrekkelig for å oppfylle kunnskapsplikten. Rent generelt skal man også være tilbakeholden med å legge stor vekt på enkelt formuleringer og uttrykk i forarbeider idet ordvalgene i forarbeidene normalt ikke er like gjennomtenkt som i forhold til ordlyden i selve lovteksten. Etter klagenemndas oppfatning bør det etter dette derfor bare unntaksvis oppstilles krav om strengere kunnskapsplikt enn det som følger av Levende Skog-standardene. Noe annet er at Levende Skog-standardene ikke regulerer alle forhold, og i slike tilfeller må kunnskapsplikten vurderes på friere grunnlag.

Det nærmere omfanget av retten til miljøinformasjon fremgår av miljøinformasjonsloven § 16. Etter § 16 første ledd har enhver rett til miljøinformasjon fra virksomhet som nevnt i § 5 annet ledd om forhold ved virksomheten, herunder dens innstasfaktorer og produkter, som kan medføre en ikke ubetydelig påvirkning av miljøet.

I Ot.prp.nr. 116 (2001-2002) s. 168 fremgår av spesialmerknadene til § 16 første ledd at *”Kriteriet om ubetydelig påvirkning er knyttet til de forhold ved virksomheten man har krav på å få informasjon om. Dette er nærmere utdypet og eksemplifisert i kommentarene til § 9 om kunnskapsplikten, som danner grunnlaget for retten til miljøinformasjon etter § 16.”* Sammenhengen mellom § 9 og § 16 presiseres enda klarere nedenfor samme side der det sies at *”Retten til miljøinformasjon gjelder forhold som kan medføre en ikke ubetydelig påvirkning av miljøet, jf. § 16 første ledd. Dette **tilsvarer** (klagenemndas uth.) det virksomheten skal ha kunnskap om i henhold til § 9.”* Med basis i forholdet og sammenhengen mellom kunnskapsplikten og retten til miljøinformasjon, innebærer dette at i forhold til skogbruksnæringen er retten til miljøinformasjon i utgangspunktet (jf. ovenfor om kunnskapsplikten) begrenset til innholdet i Levende Skog-standardene samt de særskilte reglene som gjelder for skogregistrering og skogbruksplan, jf. skogbruksloven § 5.

3. Nærmere om de enkelte spørsmål som omfattes av klagen

I det følgende vil klagenemnda for hvert spørsmål behandle spørsmål om avvisning, om det foreligger informasjonsplikt og om denne i tilfelle er oppfylt.

Spørsmål nr. 1:

Det kreves at innklagede gir oversikt over alle registrerte, verdifulle naturmiljøer og restaureringsbiotoper på sin eiendom i Namdalen (inkludert naturtyper, hensynsområder, MiS-biotoper og nøkkelbiotoper), med nødvendig informasjon om miljøene (lokalisering og

avgrensning er vist på relevant kart, naturkvalitetene er beskrevet, skjøtsel og hensyn omtalt m.v).

Flertallets vurdering (Fougner, Bodahl-Johansen)

Spørsmål om avvising

Etter miljøinformasjonsloven § 16 tredje ledd kan krav om miljøinformasjon avvises dersom det er for generelt formulert. Det vises her til spesialmerknadene til § 10 tredje ledd i Ot.prp.nr. 116 (2001-2002) s. 158 som har samme innhold som § 16 tredje ledd der det bl.a. heter at ”*Som utgangspunkt skal det etter loven være mulig å få besvart spørsmål av noe mer generell karakter, dersom det er klart hvilke opplysninger det er tale om.*” Man har i spørsmål nr. 1 å gjøre med et omfattende krav som gjelder hhv. registrerte, verdifulle naturmiljøer og restaureringsbiotoper. Det forhold at man har å gjøre med et omfattende krav innebærer ikke i seg selv at kravet er for generelt formulert. Etter flertallets oppfatning er kravet tilstrekkelig konkretisert idet det fremgår klart hvilke opplysninger det er tale om. Det er derfor ikke grunnlag for avvising av kravet.

Foreligger det informasjonsplikt?

Spørsmålet om det foreligger informasjonsplikt må avgjøres konkret i forhold til hver av de 2 ulike forhold det stilles spørsmål om i nr. 1.

1) Oversikt over alle registrerte, verdifulle naturmiljøer:

Første spørsmål er om dette er et forhold som inngår i Levende Skog-standarden og dermed er omfattet av kunnskapsplikten. Levende Skog-standarden omhandler i pkt. 2.4 biologisk viktige områder som omfatter blant annet nøkkelbiotopregistrering. I standarden står det bl.a. at ”*nøkkelbiotopregistreringer skal gjennomføres, og verdiene i nøkkelbiotopene skal dokumenteres og ivaretas*”. Begrepet nøkkelbiotop er ikke entydig definert i Norge eller internasjonalt. Begrepet kan derfor etter nemndas vurdering også omfatte f.eks. kommunalt registrerte naturtyper og andre typer skog med spesielle naturkvaliteter som skogeier ut i fra kunnskapsplikten må forvalte med hensyn. Ordlyden i denne delen av kravet er ikke direkte sammenfallende med formuleringen i pkt. 2.4. Det synes imidlertid klart at det er de forhold som er omtalt i pkt. 2.4 det er siktet til i klagen. Flertallet konkluderer derfor med at innklagede har informasjonsplikt knyttet til nøkkelbiotopregistreringer.

Kunnskapsplikten og dermed retten til miljøinformasjon er imidlertid ikke begrenset til nøkkelbiotopregistreringene. Flertallet viser her til skogbruksloven § 5 annet ledd der det fremgår at ”*Oversikt over miljøverdiane som kjem fram gjennom skogbruksplanlegginga skal vere offentleg tilgjengelege,...*”. Dette innebærer at innklagede er forpliktet til gi opplysninger om miljøet som kommer frem av kartgrunnlagene til skogbruksplanen med tilhørende merknader, og i selve skogbruksplanleggingen. Etter flertallets oppfatning har man imidlertid kun plikt til å gi fra seg opplysninger om **resultatet** av registreringer og ikke de **vurderinger** som ligger til grunn i forhold til hvilke opplysninger som er tatt med. Det vises her til lovens ordlyd som fremhever at offentligheten er knyttet til oversikten over de miljøverdiene som kommer frem i skogbruksplanleggingen. Skogbruksplanleggingen omfatter på sin side ”*skogregistreringer som gir oversikt over skog- og miljøressursane på eigedomen...*”, skogbruksloven § 5 første ledd.

Flertallet vil etter dette konkludere med at det foreligger informasjonsplikt knyttet til opplysninger om nøkkelbiotopregistrering og de registrerte miljøverdiene som fremkommer i kartgrunnlagene til skogbruksplanen og deres merknader, og i selve skogbruksplanen.

2) Oversikt over alle registrerte restaureringsbiotoper:

Også her er spørsmålet om dette er et forhold som inngår i Levende Skog-standarden og dermed er omfattet av kunnskapsplikten. Levende Skog-standarden har ingen generelle regler om registrering av restaureringsbiotoper. Begrepet restaureringsbiotoper er heller ikke definert i standarden. Begrepet innebærer å sikre nyetablering av nøkkelbiotoper som mangler på grunn av tidligere hogst og skogskjøtsel. I landskap der enkelte typer av nøkkelbiotoper mangler, kan skogeier sette av skog eller gjøre skjøtseltiltak for å etablere nye framtidige nøkkelbiotoper. Slike tiltak vurderes i landskapsplanlegging og dokumenteres i en landskapsplan for eiendommen. Det vises her til Levendes Skogs standard for Landskapsøkologi. Behov for restaureringsbiotoper er der nevnt som et av flere eksempler på hva helhetlig landskapsøkologisk forvaltning innebærer. Flertallet oppfatter det slik at det ikke gjelder noe krav om etablering av restaureringsbiotoper i seg selv etter denne bestemmelsen, men at dette kun er et forhold som bør inngå i en landskapsøkologisk plan, jf. også krav nr. 2. Etter flertallets oppfatning kan denne delen av kravet derfor ikke føre frem. Av denne grunn er det ikke nødvendig for klagenemnda å ta stilling til om innklagede har fremsatt nye krav i klagen knyttet til dette.

Er informasjonsplikten oppfylt?

Retten til å kreve miljøinformasjon fra virksomheter er avgrenset til miljøinformasjon som angår forhold ved virksomheten som kan medføre en *ikke ubetydelig påvirkning* av miljøet, jf miljøinformasjonsloven § 16 nr. 1.

I spørsmål nr. 1 er informasjonsplikten som det fremgår ovenfor, begrenset til kravet knyttet til opplysninger om nøkkelbiotopregistrering og de registrerte miljøverdiene som har kommet frem kartgrunnlaget i skogbruksplanen, og i selve skogbruksplanen. I forhold til nøkkelbiotoper, har innklagede besvart henvendelsen i brev 20. januar 2006 gjennom å vise til at dette er kartfestet i landskapsplanen, og at kartet kan forevises på anmodning. Etter flertallets oppfatning har innklagede gjennom dette oppfylt sin informasjonsplikt i forhold til nøkkelbiotoper. Det må også være tilstrekkelig at kartfestingen kan vises ved anmodning, jf. miljøinformasjonsloven § 18 første ledd der det fremgår at informasjonen kan utleveres i den formen vedkommende anser hensiktsmessig.

Kravet knyttet til registrerte, verdifulle miljøer knytter seg, som det fremgår ovenfor under behandlingen av om det foreligger opplysningsplikt, også til miljøopplysninger i kartgrunnlaget til skogbruksplanen, og i selve skogbruksplanen. Innklagede har i sitt brev til klagerne 20. januar 2006 (s. 2 første avsnitt) uttalt følgende om skogbruksplanen:

På eiendommene skal drives et konkurransedyktig skogbruk som kjennetegnes av høy miljøstandard. Dette gjøres ved å innarbeide Levende Skogs standarder for bærekraftig skogbruk i alle aktiviteter i selskapets skoger.

Etter flertallets oppfatning er opplysningene om dette for generelle til å tilfredsstille lovens krav om at oversikt over miljøverdiene som fremgår av kartgrunnlaget til skogbruksplanen og i selve skogbruksplanen skal være offentlige. Flertallet kan derfor ikke se at informasjonsplikten er oppfylt i forhold til dette.

Mindretallets vurdering (Håvard K. Sandnes)

Klager har bl.a. bedt innklagede om å gi en ”oversikt over alle registrerte, verdifulle naturmiljøer” på den aktuelle eiendommen. Hva klager mener med ”registrerte, verdifulle naturmiljøer” må fortolkes konkret, og denne fortolkningen må ses i sammenheng med

spørsmålet om avvisning, jf. ovenfor. Mindretallet deler flertallets oppfatning om at spørsmålet må forstås slik at det gjelder informasjon som er omhandlet i Levende Skogstandarden pkt. 2.4. Mindretallet er således enig med flertallet når det gjelder innklagedes plikt til å gi informasjon om nøkkelbiotopene som er registrert i skogbruksplanen for det aktuelle området.

Rekkevidden av flertallets standpunkt om at innklagede er forpliktet til å gi utfyllende opplysninger om miljøet som kommer frem av kartgrunnlaget for skogbruksplanen, med tilhørende merknader, er etter mindretallets oppfatning uklar. Partene vil neppe ha en felles oppfatning av hva som er ”utfyllende informasjon”. Hva som menes med ”kartgrunnlaget” fremstår som uklart for mindretallet, som er bekymret for at nemnda gir et pålegg som åpner for uenighet mellom partene. Et pålegg om å utgi ”kartgrunnlaget for skogbruksplanen, med tilhørende merknader”, vil etter mindretallets oppfatning gi en handleplikt så uklar at det vil by på problemer å få plikten oppfylt gjennom tvangsfullbyrdelse.

Pålegget om å gi ”oversikt over de registrerte miljøverdiene som fremkommer i kartgrunnlagene med merknader til skogbruksplanen, og i selve skogbruksplanen” kan forstås på minst to ulike måter, hvorav ytterpunktene vil være:

- ∞ pålegg om å gi ut et kart som markerer hvilke deler av eiendommen som – på bakgrunn av registreringene og vurderingene foretatt i forbindelse med skogbruksplanleggingen – vurderes å inneholde visse miljøverdier, samt pålegg om å gi ut de deler av skogbruksplanen som omtaler registrerte miljøverdier, eller
- ∞ pålegg om å gi ut informasjon om miljøverdiene som fremkommer i det datagrunnlaget som danner utgangspunkt for skogbruksplanen, samt pålegg om å gi ut de deler av skogbruksplanen som omtaler registrerte miljøverdier.

Slik mindretallet ser det, vil hovedforskjellen mellom disse ytterpunktene være at innklagede etter første alternativ pålegges å levere ut *resultatet* eller *konklusjonene* mht de miljøvurderinger som skal foretas ifm skogbruksplanleggingen, mens innklagede etter annet alternativ pålegges å gi ut *alle dataene som danner grunnlaget for disse vurderingene*.

Slik mindretallet ser det kan en skogeier ikke pålegges å gi ut alle dataene som danner grunnlaget for de miljøvurderinger som skjer ved skogbruksplanleggingen. Skogeiers *kunnskapsplikt*, og dermed plikten til å gi ut miljøinformasjon, omfatter etter mindretallets mening kun resultatene av skogbruksplanleggingen. Grunndataene som danner utgangspunkt for de vurderinger som må foretas, faller etter mindretallets oppfatning utenfor den enkelte skogeiers kunnskapsplikt. Mindretallet legger til grunn at de færreste skogeiere selv står for registreringen av de data som danner grunnlaget for skogbruksplanleggingen; dette gjøres av kyndige personer skogeieren engasjerer. Datainnsamlingen og –vurderingen skal skje i tråd med gitte kvalitets og metodekrav. Det vises til *forskrift om tilskudd til skogbruksplanlegging med miljøregistreinger* av 4. februar 2004 nr. 449, § 6 tredje ledd. Bestemmelsen gjelder riktignok i utgangspunktet bare for skogbruksplanlegging der det ytes tilskudd fra det offentlige, men mindretallet legger til grunn at prinsippene også følges ved øvrig skogbruksplanlegging. Skogeieren må kunne legge til grunn at de gitte kvalitets- og metodekrav følges av den som forestår datainnhenting og vurderinger, og det må være tilstrekkelig at den enkelte skogeier har kunnskap om resultatet av skogbruksplanleggingen.

Ved vurderingen av hvilken informasjon innklagede plikter å gi som svar på klagers spørsmål 1, må som nevnt spørsmålet fortolkes. Formuleringen av spørsmålet åpner for en rekke uklarheter, særlig bruken av begrepet ”verdifulle naturmiljøer” skaper problemer. Mindretallet legger til grunn at det hersker uenighet om hvilke naturmiljøer som er ”verdifulle”, og at denne uenigheten nettopp danner noe av bakgrunnen for klagesaken.

Sett hen til de formuleringer klagerne har valgt å benytte, mener mindretallet spørsmålet mest naturlig må forstås som et krav om å få informasjon om de miljøverdier som er registrert i skogbruksplanen.

Den nærmere informasjonsplikten må knyttes opp mot de krav som stilles til innholdet og utformingen av skogbruksplaner. *Forskrift om tilskudd til skogbruksplanlegging med miljøregistreringer* av 4. februar 2004 nr. 449, § 6 annet ledd lyder:

Det skal utarbeides et kart over skogeiendommen. All informasjon som er registrert eller beregnet skal være stedfestet og knyttet til bestand eller behandlingsenheter. Informasjonen som framkommer på kartet skal være tilpasset den enkelte skogeier når det gjelder målestokk, presentasjon o.l.

I bestemmelsens fjerde ledd, siste strekpunkt heter det:

En skogbruksplan eller ressursoversikt skal omfatte informasjon om de enkelte bestander eller behandlingsenheter:

-Miljøverdier knyttet til biologisk mangfold, landskap, friluftsliv og kulturminner.

Slik mindretallet ser det må skogbruksloven § 5 annet ledd forstås slik at de delene av skogbruksplanen som gir informasjon om miljøverdiene som nevnt i forskriftens § 6 fjerde ledd siste strekpunkt – miljøverdier knyttet til biologisk mangfold, landskap, friluftsliv og kulturminner – skal være offentlig tilgjengelig.

Forskriften stiller altså krav om at skogbruksplanen skal inneholde informasjon om miljøverdier knyttet til biologisk mangfold, landskap, friluftsliv og kulturminner. Spørsmål 1 kan imidlertid ikke forstås slik at klager ønsker informasjon om hva skogbruksplanen sier om friluftsliv og kulturminner. Skogbruksplanens informasjon om miljøverdier knyttet til biologisk mangfold og landskap, synes derimot relevant.

Begrepet ”miljøverdier knyttet til biologisk mangfold, [og] landskap” gir ikke i seg selv en entydig angivelse av hvilke forhold som må omtales i skogbruksplanen. Satt på spissen vil vel de fleste biologiske funn i en skog være en del av det biologiske mangfold, og begrepet ”landskap” fremstår i denne sammenheng som svært vidt.

Slik mindretallet forstår det, skal det gjennom skogbruksplanleggingen foretas en vurdering om hvilke deler av det biologiske mangfold, og hvilke deler av det aktuelle landskapet, som representerer en miljøverdi. Denne vurderingen må skje i lys av skogeierens plikt til å ta miljøhensyn ved skogbrukstiltak. Det vises til *forskrift om bærekraftig skogbruk* av 7. juni 2006 nr. 593, § 5 første ledd, som lyder:

Ved gjennomføring av skogbrukstiltak skal skogeigaren sørge for at verdiane i viktige livsmiljø og nøkkelbiotopar blir tekne vare på i samsvar med regningslinene i Levande Skog.

Det må bemerkes at forskriftsteksten inneholder to henvisninger i form av fotnoter. Fotnote nr. 1 lyder:

Livsmiljø er nærare definert i veiledningsmaterialet knytt til forskrift 4. februar 2004 nr. 449 om tilskudd til skogbruksplanlegging med miljøregistreringer.

Fotnote nr. 2 lyder:

Nøkkelbiotoper er nærmere definert i Levende Skog-standarden.

Mindretallet legger til grunn at ”viktige livsmiljø” og ”nøkkelbiotoper” er synonyme, og at begge begrepene representerer resultatet av den vurderingen som foretas når det skjer en faglig begrunnet utvelgelse av de delene av det biologiske mangfold, og de delene av landskapet, som representerer viktige miljøverdier. Nøkkelbiotoper oppfattes altså som en samlebetegnelse for de miljøverdier som det skal gis informasjon om i skogbruksplanen.

Det er foran lagt til grunn at innklagede plikter å gi informasjon om registrerte nøkkelbiotoper, og på bakgrunn av ovennevnte mener mindretallet at innklagedes informasjonsplikt som følge av spørsmål nr. 1, må begrenses til dette. Mindretallet mener informasjonen må kartfestes.

Når det gjelder *nøkkelbiotoper* mener også mindretallet at informasjonsplikten vil være oppfylt ved at klager gis informasjon i form av de markeringer som fremgår på det aktuelle kartet i skogbruksplanen. Selv om miljøinformasjonsloven § 18 første ledd angir at informasjonen kan utleveres i den formen som informasjonsgiver anser hensiktsmessig, antar mindretallet at informasjonsgiver ikke står helt fritt. Slik mindretallet ser det åpner bestemmelsen for at informasjonsgiver kan velge å gi informasjonen i annen form en skriftlig, der dette er hensiktsmessig. Informasjonen kan for eksempel gis elektronisk i visse tilfeller. Også muntlighet vil i mange tilfeller kunne oppfylle lovens krav. I et tilfelle som dette – der informasjonen finnes på et kart – vil det ikke være hensiktsmessig å gi informasjonen på en slik måte at klager må reise til innklagedes adresse for selv å besiktige kartet. Mindretallet antar at det ikke vil by på særlige problemer for innklagede å ta kopi av det aktuelle kartet og sende dette til klager.

Dersom kartet inneholder informasjon som innklagede ikke plikter å utgi, må klager kunne sørge for at denne informasjonen ikke medtas i kartet som sendes klager.

Mindretallet vil etter dette konkludere med at innklagede må pålegges å gi klagerne informasjon om de delene av skogbruksplanen som omhandler biologisk mangfold og landskap, slik dette er konkretisert som nøkkelbiotoper. Informasjonen må kartfestes.

Spørsmål nr. 2:

Det kreves at innklagede oversender landskapsøkologisk plan for angjeldende eiendom. Hvis det ikke foreligger slik plan, kreves en skriftlig begrunnelse for hvorfor en slik plan ikke er utarbeidet, med tidsplan for når den vil foreligge.

Flertallets vurdering (Fougner, Bodahl-Johansen)

Spørsmål om avvisning

Etter miljøinformasjonsloven § 16 tredje ledd kan krav om miljøinformasjon avvises dersom det er for generelt formulert. Det vises her til drøftelsen under krav nr 1. Etter flertallets oppfatning er også dette kravet tilstrekkelig konkretisert idet det fremgår klart hvilke opplysninger det er tale om.

Foreligger det informasjonsplikt?

Spørsmålet her er om dette er et forhold som inngår i Levende Skog-standardene og dermed er omfattet av kunnskapsplikten. Det fremgår av Levende Skog-standardens pkt. 2.14 Landskapsøkologi, at for teiger over 10.000 dekar skal landskapsøkologiske hensyn ivaretas ved planlegging og forvaltning av skogen. Flertallet oppfatter at for teiger større enn 10.000 dekar skal vurdering av miljøhensyn foretas i et landskapsøkologisk perspektiv.

Landskapsplanen er dokumentasjon på at en har foretatt en slik vurdering. Man har etter flertallets oppfatning ikke et klart definert krav til innholdet i planen i pkt. 2.14 i Levende Skog-standardens. Dersom innklagede imidlertid har etablert en landskapsøkologisk plan, er innklagede etter flertallets oppfatning forpliktet til å opplyse om miljøtilpasningene som følger av landskapsplanen.

Er informasjonsplikten oppfylt?

Innklagede har i brev til klagerne 20. januar 2006 vist til landskapsplanen i forhold til kartfesting av nøkkelbiotoper og at dette kan forevises ved anmodning. Det fremgår ikke av brevet hvorvidt landskapsplanen til virksomheten dekker de forhold som er omhandlet i pkt. 2.14 i Levende Skogs standard. Det vises i nevnte brev også til at man i virksomheten har en skogbruksplan der man har innarbeidet ”...*Levende Skog standarder for bærekraftig skogbruk i alle aktiviteter i selskapets skoger.*” Etter flertallets oppfatning er dette ikke tilstrekkelig for å oppfylle informasjonsplikten i forhold til plikten til å gi opplysninger om landskapsøkologi dersom det foreligger opplysninger om dette i landskapsplanen.

I klagen ber klagerne også om en begrunnelse for hvorfor det eventuelt ikke er laget en landskapsøkologisk plan. Etter klagenemndas oppfatning faller et slikt krav klart på siden av en virksomhets plikter etter miljøinformasjonsloven. Det vises her til definisjonen av miljøinformasjon i § 2 som er begrenset til faktiske opplysninger og vurderinger. Begrunnelsen for hvorfor man har eller ikke har gjennomført et tiltak faller derfor på siden av loven. Dersom en virksomhet ikke har gjennomført et tiltak virksomheten er forpliktet til gjennom lovgivning eller på annet grunnlag, er dette i tilfelle et spørsmål for tilsynsmyndighetene eller sertifiseringsinstanser. Uansett er flertallet enig med innklagede i at kravene om begrunnelse og tidsangivelse er nye krav slik at disse kravene under enhver omstendighet ikke vil kunne gjøres til gjenstand for behandling av klagenemnda.

Mindretallets vurdering (Håvard K. Sandnes)

Mindretallet legger til grunn at ”landskapsøkologisk plan” ikke er et definert plandokument innen skogbruksnæringen. Her synes det imidlertid rimelig klart at klagers spørsmål må forstås som et spørsmål om å få innsyn i innklagedes landskapsplan.

En landskapsplan i skogbruket er en overordnet plan som oppsummerer vurderinger i forhold til et større skogområde (mer enn 10.000 dekar) som er viktig for langsiktig forvaltning av artsmangfold, opplevelseskvaliteter og hvordan hogst og skogbehandling skal tilpasses over tid.

Slik mindretallet ser det, kan en skogeier ikke være forpliktet til å gi ut selve plandokumentet, inkludert alle tilhørende kart. En landskapsplan vil regelmessig inneholde vurderinger og

kartfestinger av truede arter som er unntatt offentlighet, jf. spørsmål 4 nedenfor, samt økonomiske vurderinger skogeieren ikke vil ha plikt til å utlevere. Klager kan således ikke gis medhold i kravet om å få utlevert selve planen.

Mindretallet deler flertallets vurdering om at innklagede må være forpliktet til å opplyse om miljøtilpasningene som følger av landskapsplanen. Mindretallet mener vedtaket må utformes i tråd med dette, og ikke slik at innklagede pålegges å gi opplysninger ”om landskapsøkologi”.

Et pålegg om å gi ”utfyllende informasjon om [...] opplysninger om landskapsøkologi dersom det foreligger opplysninger om dette i landskapsplanen”, er etter mindretallets oppfatning uklart. Mindretallet antar at det vil være ulike oppfatninger om hvilke opplysninger dette er; begrepet ”landskapsøkologi” har etter mindretallets kunnskap intet enhetlig innhold. Hva som anses å være utfyllende informasjon vil lett skape uenighet mellom partene, og dessuten vanskeliggjøre eventuell tvangsfullbyrdelse av handleplikten.

Mindretallet vil etter dette konkludere med at innklagede må pålegges å gi informasjon om hvilke miljøtilpasninger som følger av landskapsplanen.

Spørsmål nr. 3:

Det kreves innsyn i hogstplaner for angjeldende eiendom og vurderinger av hvordan miljø- og friluftsverdier ivaretas innenfor de rammer sertifiseringsreglene setter.

Flertallets vurdering (Fougner, Bodahl-Johansen)

Spørsmål om avvising

I spørsmål nr. 3 kreves innsyn i hhv. hogstplaner og vurdering av hvordan miljø- og friluftsverdier ivaretas innenfor de rammer sertifiseringsreglene setter. Etter miljøinformasjonsloven § 16 tredje ledd, kan krav om miljøinformasjon avvises dersom det er for generelt formulert eller ikke gir tilstrekkelig grunnlag for å identifisere hva kravet gjelder. Det vises her til drøftelsen under spørsmål nr. 1. Etter flertallets oppfatning er kravet tilstrekkelig konkretisert når det gjelder spørsmål om innsyn i hogstplaner idet det her fremgår klart hvilke opplysninger det er tale om.

Når det gjelder den andre delen av spørsmål nr. 3 mener flertallet at dette har en utforming som gjør at det må avvises. Det spørres her helt generelt om en vurdering av hvordan miljø- og friluftsverdier er ivaretatt innenfor rammene av sertifiseringsreglene, uten nærmere angivelse av hvilke konkrete opplysninger som forespørres. Det er heller ikke tilstrekkelig grunnlag for å fastslå hva kravet gjelder. Flertallet viser her også til spesialmotivene til miljøinformasjonsloven § 10 tredje ledd i Ot.prp.nr. 116 (2000-2001), som også § 16 tredje ledd bygger på, der det fremgår at ”*Den selvstendige betydningen..*” av dette kriterium er ”*...først og fremst at spørsmål som er svært bredt vinklet og omfattende å besvare, avvises.*”

Foreligger det informasjonsplikt?

Hovedspørsmålet her er om kravet om innsyn i hogstplaner er et forhold som inngår i Levende Skog-standard og dermed er omfattet av kunnskapsplikten. Hogstplaner er virksomhetens planer for gjennomføring av hogst på avgrenset sted og omfatter valg av hogstkvantum, hogstform, foryngelsesmetode, kjøreveger og miljøhensyn mm. Levende Skog oppstiller ikke krav om hogstplaner. Men de fleste større skogeiere har på eget grunnlag etablert rutiner med hogstplaner som en viktig del av sin kommersielle virksomhetsplanlegging.

Selv om hogstplaner ikke inngår i Levende Skog-standarden, har klagenemnda likevel kommet til at kravet om innsyn i hogstplaner bør tas til følge. Flertallet vil her vise til at det etter forarbeidene ikke er noen absolutt sammenheng mellom Levende Skog-standarden og kunnskapsplikten, jf. drøftelsen ovenfor om dette. Det kan derfor tenkes situasjoner der det må etableres kunnskapsplikt og dermed også informasjonsplikt i forhold deler av skogsdriften som ikke inngår i Levende Skog-standarden. Den omstendighet at partene ikke har funnet det naturlig å sette standardiserte krav til hogstplanene, innebærer ikke at hogstplanene uten videre faller utenfor kunnskapsplikten. Dersom hogstplaner foreligger, vil disse kunne gi viktig kunnskap om miljøforhold. Selve hogsten vil ha betydning for miljøforholdene og kunnskap om hogstplaner kan derfor være avgjørende for å ivareta de hensyn miljøinformasjonsloven bygger på. I den sammenheng viser flertallet også til at det i skogbruksloven § 8 første ledd fremgår at ved hogst ”skal det takast omsyn til skogen sin framtidige produksjon og forynging samstundes som det blir teke omsyn til miljøverdiane.” Denne bestemmelsen understreker betydningen av miljøhensyn ved skogsdrift og det ville etter flertallets oppfatning være dårlig samsvar mellom dette hensynet og formålet med informasjonsloven dersom det ikke ble gitt adgang til innsyn i hogstplaner. Flertallet viser også til at det etter skogbrukslovens § 11 kan pålegges meldeplikt om hogstplaner; ”Når det er nødvendig for å halde kontroll med at lova blir følgt, kan kommunen eller anna skogbruksstyresmakt gjere vedtak om at skogeigarar skal ha plikt til å melde inn planar om hogst og tiltak knytt til forynging og stell av skog. Denne meldeplikta kan gjelde ein eller fleire skogeigarar i heile eller delar av kommunen. Meldinga skal være skrifleg og gi opplysningar om dei planane eigaren har for hogst eller tiltak. Meldinga skal sendast til kommunen seinast 3 veker før hogsten eller tiltaket skal setjast i verk.” Bestemmelsen forutsetter at hogstplaner, selv om disse etter omstendighetene løpende blir revidert, er et styringsverktøy som er egnet til å gi opplysninger om fremtidig hugging. Det vil derfor ikke gi sammenheng i regelverket om klager ikke skal kunne kreve opplysninger om hogstplaner etter miljøinformasjonslovens bestemmelser.

Mindretallets vurdering (Håvard K. Sandnes)

Mindretallet er uenig i at kravet om ”innsyn i hogstplaner for angjeldende eiendom” er tilstrekkelig konkretisert, og mener også denne delen av spørsmålet må avvises.

Et krav om innsyn i hogstplanene for en skogeiendom på om lag 1,4 millioner dekar, mener mindretallet er så generelt formulert at det kan avvises, jf. miljøinformasjonsloven § 16 tredje ledd.

Selv om mindretallet mener kravet om å få innsyn i hogstplaner – slik det er formulert i spørsmål nr. 3 – må avvises, er det naturlig å knytte noen bemerkninger til den informasjonsplikten flertallet pålegger innklagede.

Flertallets vedtak innebærer at innklagede pålegges å gi ”utfyllende informasjon om innsyn i hogstplanene”.

Pålegget forutsetter at det eksisterer hogstplaner, og at disse finnes i en slik form at klager kan gis innsyn i dem. Mindretallet er usikker på om dette er tilfellet.

Som redegjort for av flertallet, inngår ikke hogstplaner i Levende Skog-standarden, og mindretallet legger til grunn at ”hogstplaner” ikke er et egen plandokument innen skogbruksnæringen. Mindretallet forstår skogbruksreguleringen slik at skogeieren i utgangspunktet fritt kan iverksette hugst i egen skog, at det i utgangspunktet ikke gjelder noen

form for meldeplikt før hugsten iverksettes, og at skogeier således kan ha en ”plan” for hugst som kun består i at skogeieren bestemmer seg for å hugge. Eventuelle planer og beslutninger om hugst vil endres fortløpende, og vil antakeligvis bero på en rekke faktorer som værforhold, pris på trevirke, tilgang på arbeidskraft og redskaper, m.v. Mindretallet kan ikke se at det lar seg gjøre å gi et pålegg der en skogeier forpliktet til å gi innsyn i slike planer.

Når skogeier i utgangspunktet står fritt til å beslutte hugst, og det ikke finnes krav om at det forut for hugsten etableres en egen hugstplan, finner mindretallet det vanskelig å pålegge et generelt innsyn i hugstplaner. Mindretallet legger i denne sammenheng vekt på at skogbruksloven med forskrifter er av nyere dato, og vedtatt etter miljøinformasjonsloven. Dersom lovgiver mente skogeiere skulle være forpliktet til å gi innsyn i hugstplaner, burde dette fremkommet i klartekst.

Det forhold at en skogeier i visse tilfeller kan pålegges meldeplikt etter skogbruksloven § 11, er etter mindretallets mening ikke relevant for skogeiere som *ikke* har mottatt slikt pålegg.

Mindretallet vil imidlertid understreke at skogeiers frihet til å beslutte hugst i egen skog, er en ”frihet under ansvar”. Det vises i denne sammenheng til *forskrift om berekraftig skogbruk* av 7. juni 2006 nr. 593 §§ 3 og 4, som lyder:

§ 3. Plikten til å ta miljøomsyn

Ved gjennomføring av skogbrukstiltak skal skogeigaren sjå til at det blir teke nødvendige omsyn til biologisk mangfald, friluftsliv, landskap og kulturverdiar i samsvar med føresegnene i skogbrukslova.

Skogeigar skal sjå til at dei som gjer arbeid i skogen tek slike omsyn.

§ 4. Miljødokumentasjon og miljøregistreringar

Skogeigar skal kunne gjere greie for dei miljøomsyn som ligg til grunn for planlagde eller utførte tiltak i skogen, jf. lov 9. mai 2003 nr. 31 om rett til miljøinformasjon og deltakelse i offentlige beslutningsprosesser av betydning for miljøet (miljøinformasjonsloven).

Hogst kan normalt berre skje i område der det er gjennomført miljøregistreringar, jf. forskrift 4. februar 2004 nr. 449 om tilskott til skogbruksplanlegging med miljøregistreringar. Ved hogst i område der slike registreringar enno ikkje er gjennomførte, skal dei føre-var-tiltaka som er nedfelte i Levende Skog sine standarder leggjast til grunn.

Bestemmelsene viser hvilke krav som stilles til hugsten, og hvilke forutsetninger som må være oppfylt før hugsten starter.

Mindretallet legger til grunn at det er adekvat å etterspørre informasjon for å avdekke om skogeiere følger de krav som stilles til hugsten. Dette må imidlertid gjøres gjennom mer konkrete spørsmål enn et krav om innsyn i hugstplanene til en skogeier som eier om lag 1,4 millioner dekar skog.

Mindretallet vil etter dette konkludere med at innklagede ikke kan pålegges å gi klagerne innsyn i hugstplanene.

Spørsmål nr. 4:

Det kreves at det gis en redegjørelse for hvilke konsekvenser planlagt og utført skogsdrift har for artsforekomster unntatt offentlighet.

Spørsmål om avvising

I henvendelsen til innklagede 4. desember 2005 bes om dokumentasjon av lokaliteter med rødlistede arter og fokusarter, og hvordan disse er sikret i forhold til iversatte/planlagte tiltak. Denne forespørselen ble besvart av innklagede i brev 20. januar 2006 der det meddeles at man ikke har anledning oppgi lokaliteter til bestander unntatt offentlighet. Etter klagenemndas oppfatning er krav nr. 4 knyttet så nært opp til kravet i henvendelsen 4. desember 2005 at kravet av denne grunn må anses besvart.

Klagenemnda vil også vise til at kravet uansett kan avslås etter miljøinformasjonsloven § 17 første ledd bokstav c) der det fremgår at krav kan avslås dersom unntak er påkrevd fordi offentlighet vil lette gjennomføringen av handlinger som skade deler av miljøet som er særlig utsatt eller som er truet av utryddelse. Etter klagenemndas oppfatning vil man gjennom å gi opplysninger om hvilke konsekvenser planlagt og utført skogsdrift har for artsforekomster unntatt offentlighet, indirekte nettopp gi opplysninger som dekkes av unntaket i denne bestemmelsen. Dette fordi opplysningen vil gi sporing til at man har å gjøre med opplysninger som skal vernes fra retten til miljøinformasjon.

Ved henvendelse til kommunen mottar skogeierne normalt opplysninger om stedfestet forekomst av arter unntatt offentlighet til internt bruk. Det er vanlig at slike opplysninger har en klausul om at de ikke skal videreformidles. Også av denne grunn vil det derfor ikke være anledning til å gi opplysningene videre.

Spørsmål nr. 5:

Hvis det er foretatt hogst i eller inntil verdifulle naturmiljøer, kreves det en skriftlig og samtidig kartfestet beskrivelse av omfang og konsekvenser for miljøet.

Spørsmål om avvising

Etter miljøinformasjonsloven § 16 tredje ledd kan krav om miljøinformasjon avvises dersom det er for generelt formulert eller det ikke gir tilstrekkelig grunnlag for å identifisere hva kravet gjelder.

Når det gjelder den nærmere forståelsen av denne bestemmelsen vises til spesialmerknadene til § 10 tredje ledd i Ot.prp.nr. 116 (2001-2002) s. 158 som har samme innhold som § 16 tredje ledd der det bl.a. heter at *”Den selvstendige betydningen av sistnevnte kriterium er først og fremst at spørsmål som er svært bredt vinklet og som er svært omfattende å besvare, avvises.”*

Klagerne krever rent generelt opplysninger om omfang av eventuell hogst i eller inntil verdifulle miljøer samt konsekvensene for miljøet. Etter klagenemndas oppfatning er et generelt og uspesifisert krav om beskrivelse av omfang og konsekvenser for miljøet et krav som ligger i kjernen av avvsningsbestemmelsen. Det kan her også vises til flertallet i Energi- og miljøkomiteen som i sin behandling av loven - Innst.O.nr. 60 (2002-2003) - påpekte at *”...en generelt skal være forsiktig med å pålegge virksomheter større byrder enn der som er nødvendig for å oppfylle samfunnsmessige behov på en fornuftig måte. Flertallet viser til at dette særlig gjelder små og mellomstore bedrifter”*. Et krav om miljøinformasjon som er så generelt og uspesifisert, representerer etter klagenemndas oppfatning en klar byrde for den

som kravet rettes mot og det kan heller ikke sees at kravet bidrar til å oppfylle samfunnsmessige behov på en fornuftig måte. Klagenemnda har etter dette kommet til at krav om opplysninger som nevnt i krav nr. 5 må avvises.

Selv om kravet om miljøinformasjon blir å avvises iht. miljøinformasjonsloven § 16 tredje ledd, har man uansett å gjøre med et nytt krav som ikke omfattes av klagers opprinnelige krav om miljøinformasjon av 4. desember 2005. Man har derfor i forhold til dette kravet under enhver omstendighet ikke å gjøre med et krav som kan behandles av klagenemnda.

Vedtak

Med hjemmel i lov om rett til miljøinformasjon og deltakelse i offentlige beslutningsprosesser § 19 fattes følgende vedtak:

Innklagede pålegges å gi utfyllende informasjon om:

- 1) oversikt over de registrerte miljøverdiene som fremkommer i kartgrunnlagene med merknader til skogbruksplanen, og i selve skogbruksplanen
- 2) opplysninger om landskapsøkologi dersom det foreligger opplysninger om dette i landskapsplanen
- 3) innsyn i hogstplanene

Øvrige spørsmål er allerede oppfylt i svar til klager eller avvises av klagenemnda.

Vedtaket er endelig og kan ikke påklages. Vedtaket regnes som særlig tvangsgrunnlag etter lov av 26. juni 1992 nr. 86 om tvangsfullbyrdelse og midlertidig sikring (tvangsfullbyrdelsesloven) kapittel 13 og kan bringes inn for domstolene.

Oslo, 15. september 2006

Jan Fougner
Leder


Håvard K. Sandnes


Gunnar Bodahl-Johansen